

's Ochtends werd Merel wakker van een vrolijk spokenliedje. 'Een echte geest wordt nooit drijfnat en daarom ga ik graag in bad, tra la la la la.' Maar zodra Merel de badkamer binnenstapte, stopte het spook met zingen. Hij pakte vlug alle badspulletjes.

'Van mij!' Merel haalde haar schouders op en met een plons stapte ze in bad.

Het spook wapperde zich droog en zweefde voor Merel uit naar de klerenkast. Hij kieperde de mand met sokken om en ging erbovenop zitten.

‘Van mij!’

Merel trok een gezicht. ‘Doe nou niet zo raar, joh. Je hebt niet eens voeten! Of zocht je soms iets voor op je hoofd?’

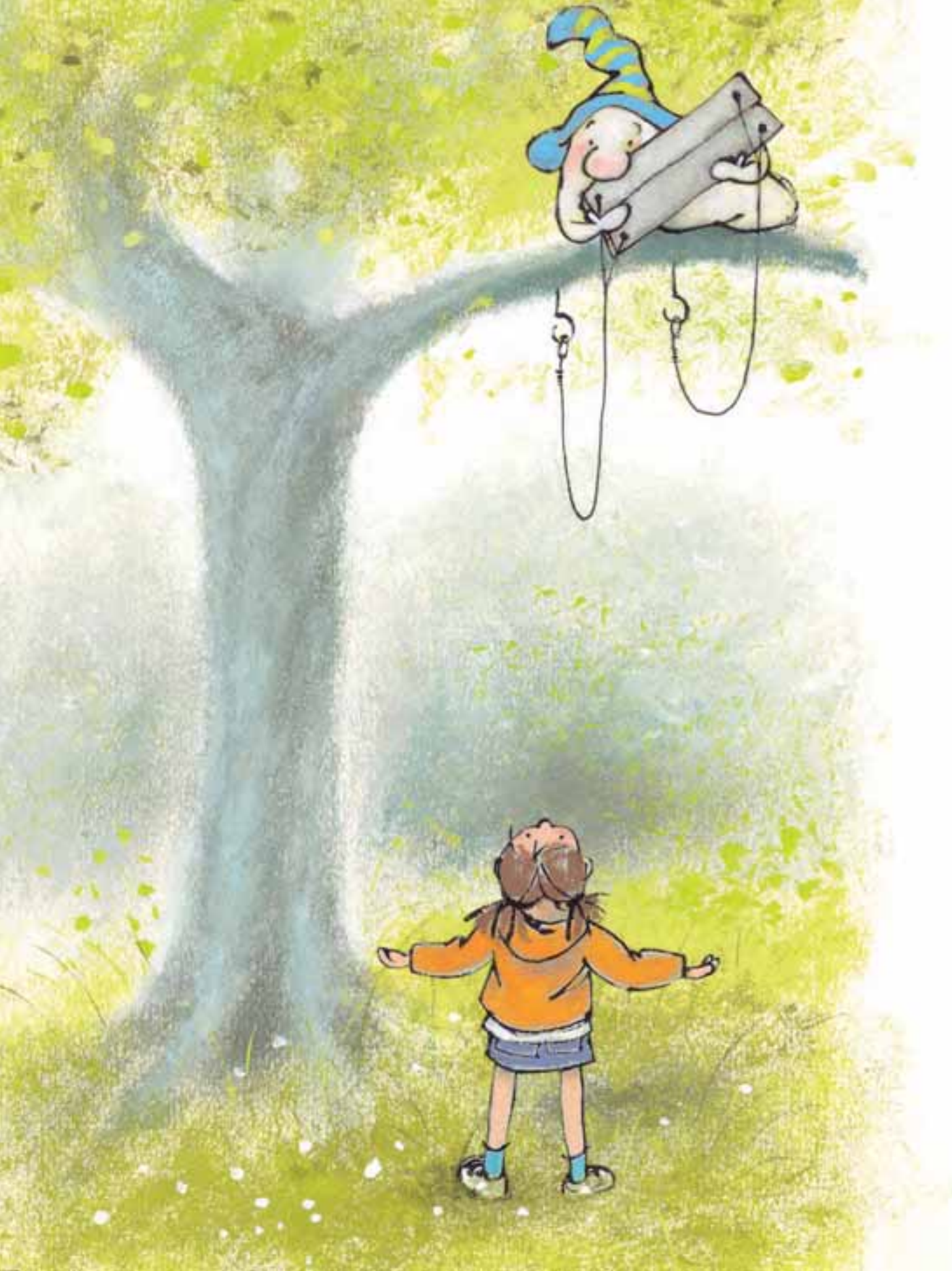

Terwijl Merel thee zette, smeerde het spook razendsnel álle boterhammen.

‘Van mij!’ Merel moest alleen maar lachen.

‘Eet smakelijk,’ zei ze. ‘Er was trouwens ook nog taart,
maar daar heb jij nu vast geen zin meer in. Hé, als je
klaar bent, zullen we dan samen buiten spelen?’

Maar het leek wel of het spook helemaal niet snapte hoe dat moest, samen spelen. Hij verprutste werkelijk álle spelletjes.

Eerst wilde hij de schommel niet loslaten. ‘Van mij!’ Daarna ging hij er in zijn eentje met de bal vandoor. ‘Van mij!’ En toen ging hij ook nog boven op de kniekers zitten.

‘Van mij! Van mij! Van mij!’

